

μενος μάλιστα τὴν ἱεροτητα τοῦ Συντάγματος; Στρατός πολιτευόμενος θὰ πῇ αὐτόχρομα ἀναρχία. Καὶ ἡ συνταγματικὴ ἀδεια κατ'οὐσίαν δὲν ἐσήμαινε τίποτε ἄλλο ἢ τοῦτο. Ὁ κ. Ζηνόπουλος μὲ τὴν λογικὴν του ὡς παντοπώλου ὑπέδειξεν ὅτι ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου δὲν βλέπει παρὰ εἰκοσι καὶ τόσους ἀξιωματικούς. Καὶ εἶναι τάχα κακὸν τὸ ἐξηκοστὸν τῶν βουλευτῶν ν' ἀποτελεῖται ὑπὸ ἀξιωματικῶν! Βεβαίως ὄχι. Ἀλλὰ δὲν ἀνεμέτρησε πόσοι εἶναι οἱ αἰτοῦντες συνταγματικὰς ἀδείας; Διακόσιοι καὶ πλέον! Δὲν ἀνεμέτρησεν ὅτι ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ δὲν χάνονται μόνον οἱ ἐπιτυχάνοντες ἀξιωματικοὶ ὡς βουλευταὶ καὶ χανόμενοι οἱ πλείστοι εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν ρουφετίων, ἀλλὰ ἐν γένει ὅλοι οἱ αἰτοῦντες συνταγματικὰς ἀδείας, οἱ πρωπαρκακευάζοντες δι' αὐτὰς, ὅσοι τούλαχιστον τὰς ζητοῦσι σπουδαίως, ἐπὶ ἐνιαυτοῦς ὁλοκλήρους διὰ παρανομιῶν καὶ εὐνοιῶν αἱ εἰσάγουσιν εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ σώματα. Προσθέσατε ὅλα αὐτὰ τὰ μεγέθη, τοὺς εἰκοσιν ἢ τριάνοντα ἀξιωματικούς, τοὺς φθειρομένους ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἐδωλίων καὶ ἀποβάλλοντας καὶ ἔξαις στρατιωτικὰς καὶ πειθαρχίαν καὶ ὑπερηγάνειαν ἡθους καὶ χαρακτήρος, τοὺς ἐκκτὸν πενήντα ἢ διακοσίους, οἵτινες ἀνακηρυσσόμενοι ὑποψήφιοι λησμονοῦσι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ ἐξ τὸ ὀλιγώτερον μῆνας τὸν στρατιώτην καὶ ὑποδύονται τὸν πολιτευόμενον, καὶ ἄλλοι πάλιν τὸν τραμπούκον ἀναλογισθῆτε τὴν ἐν τῷ στρατῷ ἐπὶ διετίαν πεντέθεν ὄχι πλέον ὑπὸ δικασίων ἀξιωματικῶν, ἀλλ' ὑπὸ ἰσαριθμῶν ἄλλων, οἵτινες ὠνελεύονται τὴν ὑποψηφιότητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων μετενόησαν ἢ ἐλλείψει χρημάτων, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ ἔχετε ἕνα τῶν σπουδαιότερων παραγόντων τοῦ δαινοῦ ἐλθικοῦ προβλήματος: **Διὰ τί δὲν ἔχομεν στρατόν;**

Ἰδᾶτε πόσοι ἐξῆλθον βουλευταὶ στρατιωτικοὶ καὶ πόσοι ἐπλησίωσαν νὰ ἐξέλθουν καὶ πόσοι ἐξαιρετικῶς περισσώτεροι ἀνεκηρύχθησαν ὑποψήφιοι, μόνον διότι προσηγήθη ἢ τραγελαφικὴ ἐπιστρατεία; Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔασι λόγοι, δι' ὃν εὐρέθημεν κατὰ τὴν ὥραν

μουαζέλ, δὲν θέλω 'μμάτια μου, δὲν θέλω φῶς μου, δὲν θέλω κασίδα καὶ φανῆρι μου. Τί νὰ σοῦ 'πῶ πλέον. Ὡ ἀδελφε, ἐβρόχκαμε τὸν μπελά μας στὰ καλὰ καθούμενα. Δὲν μᾶς ἀφίει; κάτω μὲ τῆς ῥωμάντζες σου;

— Ὁχι ῥωμάντζες. Πρακτικότης.

Τὸ παληοκόριτσο, ὅταν μοῦπε αὐτὸν τὸν τελευταῖον λόγον μοῦρριζε μιὰ 'μμάτια, ποῦ μοῦ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ἕνα ἄλλο εἶδος ἀνατριχίλας. Μοῦ σηκώθησαν ὅλα τὰ νεῦρα.

Ἡλὶ Ἡλὶ, λαμὰ, Σαβᾶχ θανὶ — Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες.

Ἀναχωροῦσα ἡ Ἀφροδίτη μὲ ἔρριψε τὸ πᾶρθιον βέλος της διὰ μιᾶς χειρονόμιας καὶ διὰ δύο λέξεων.

Ἐνταῦθα κεῖται.

Ἀγρίεψα ὡς γάτος φουσκωμένος καὶ εἰς ἄμυναν.

Τὰ 'μμάτια μου εἶχον βουλιάξει, τὰ μαλλιά μου εἶχον ἀναφουφουλίστῃ, τὰ γόνατά μου ἐκόπησαν, τὴν ἡκολούθησα μηχανικῶς.

Ὅταν ἀνέβαινε τὴν σκάλα, ἐτραβοῦσε τὸ φόρεμά της τόσο ὑψηλὰ, ὥστε μὲ ἄφισε νὰ ἶδω παραπάνω ἀπὸ ὅ, τι ἐλευθέρως ἀφίνουν νὰ ἶδωμεν σήμερον αἱ δεσποινοδοσποινίδες ἀνερχόμεναι τὰς ἀμάξας.

Εἶδα ποῦ εἶχε δεμένη τὴν κάλτσά της.

τῆς κρίσεως ὅχι ἐτεμποπόλεμοι, ἦτο καὶ τὸ ὅτι πλῆθος ἀξιωματικῶν εἰργάζοντο ὅχι πῶς νὰ μορφώσουν στρατιώτας, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀναμορφώσουν ἐκλογεῖς, νὰ τοὺς πάρουν δηλαδή ἀπὸ τὸν δεινὰ πολιτικὸν καὶ νὰ τοὺς προσαρτήσουν εἰς τὰ γαλόνια τῶν. Πόσαι παρανομίαι, πόσαι παραβλέψεις, πόσαι χῆριτες, πόσαι πιέσεις ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον; Ἀφ' ἐνός ἡ λιποταξία νὰ γίνῃ τάξις, ἀφ' ἑτέρου αἱ φυλακαὶ νὰ γεμίζουσιν ἀπὸ ἀθώους, ἀρκεῖ νὰ ἦσαν τοῦ ἀντιθέτου κόμματος!

Καὶ ἐπεθύμουν οἱ κύριοι Κομμουνδούρος, Ζηνόπουλος καὶ Δηλιγιάννης νὰ ἀνταμειβῆται ἡ κατὰστασις αὐτῇ! Ὁχι δηλαδή μόνον νὰ προβιβάζωνται αὐτοὶ οἱ ἐρμαφρόδιτοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ἀλλὰ καὶ νὰ προβιβάζωνται κατ' ἐκλογὴν, παραγκωνιζομένων πολλὰκις τῶν ἐν τοῖς στρατοῖς καὶ τοῖς γυμνασίοις — δὲν λέγομεν πολέμοις, διότι δὲν εἶχομεν τοιοῦτους — ἐγγηρασάντων. Καὶ διότι ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Τρικούπη ἐζήτησε νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν κατάχρησιν διὰ τοῦ νομοσχεδίου της, σηκώθηκε ὁ Γλυκύτατος νὰ στρατοκοπήσῃ, κατὰ τὴν εὐτυχὴ ἐκφράσιν τοῦ κ. Μεσσηνεζίου.

Δεῖκα τοιαῦτα σωτήρια νομοσχέδια διὰ μὲν τὴν κυβερνήσιν θὰ ἰσοδυναμήσουν πρὸς δύο πλειοψηφίας, διὰ δὲ τὴν ἀντιπολιτεύσιν, εἰν ἐξακολουθῇ νὰ τὰ πολεμῇ, πρὸς πλῆρη ἀποσύνθεσιν.

ἈΛΛΟΔΑΠΟΙ.

Δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν, λαμβάνοντες ὑπ' ὅψιν μονομερεῖς πράξεις ἁλλοδαπῶν, ὡς γενικὸν κανόνα, ὅτι πᾶς ξένος κακὸς καὶ ν' ἀδικώμεν οὕτω πᾶσαν ἄλλην γῆν, διότι φυσικῶς ὑπάρχουν πάντοτε μεταξύ των καὶ καλοὶ καὶ κακοί, ὡς ὑπάρχουν καὶ συμπατριῶται τοιοῦτοι.

Ἐνα κομματάκι κρέατος, τοσοδᾶκι γὰρ, ἴσα μὲ ἕνα δάκτυλο, ἐπεφάνη.

Καὶ τὸ ἔκαμε ἡ μασκαρένια ἐξεπίτηδες.

Μοῦρβε νὰ τῆς μιχτῶ. Μὰ ἦτο μέρα.

Μοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῶ, Ἀφροδίτη σ' ἀγαπῶ, καὶ ἐντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ὁχι, ἐσκέφθην, αἱ ξεθυμάνωμεν στὴν ἄλλην.

— Ἐλένη, ἐφώναζα, ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ. Εἶναι ἀνάγκη.

— Ἦλθε ἡ ἀράδα μου, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Ἐλένη. Τώρα ἔρχομαι.

Καὶ ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ κατήρχετο τὴν σκάλα.

— Νὰ 'μαι, εἶπε κατελθοῦσα.

— Ἐβρεῖς, τῇ εἶπον λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς ἀποτόμως, ὅτι εἶσαι ἕνα βρωμοκόριτσο;

— Μπᾶ! Δὲν τὸ ἤξευρα. Καὶ γιατί παρακαλῶ, νὰ ἔχωμεν καὶ καλὴν ἐρώτησιν;

— Γιατί;... γιατί... πᾶμε κάτω στὸ ὑπόγειο καὶ σοῦ λέγω.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους μὲ κύτταξε στὰ 'μμάτια ἐκφραστικῶς καὶ μοῦ ἀπήντησε.

— Μπορεῖς νὰ 'πῃς, ἐδῶ στὰ φανερά, ὅ, τι ἔχεις νὰ 'πῃς. Κρυφὰ δὲν ἔχομε.

— Ὁχι ἔχομε.

Ἄλλ' οὐχ ἤττον, ἐπεὶ δὴ τοῦ ἀλλοδαποῦ ἀγνοοῦμεν τὸν ἐν τῇ πατρίδι του βίον καὶ τὴν ἐν γένει πρὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐνταῦθα διαγωγὴν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν συστήσωσιν εἰς οἶκον—ὡς συνειθίζουν ἐνταῦθα ἀνεξετάστως καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς εἰμεθα οἱ πρωτοεργοὶ ἔνοχοι τῶν τυχόν σκανδάλων—οφείλει ὁ οἰκοδεσπότης νὰ ἦναι πάντοτε, ὥς οὐ λάβη ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ ξένου, ὅσω ὑποπτος καὶ προσεκτικὸς, μὴ καὶ αἰφνης ὁ συστηθεὶς εἶναι κακὸς, τοσοῦτω καὶ ἀδρόφρων, διότι πιθανὸν ὁ ξένος νὰ ἦναι καθὼς πρέπει καὶ νὰ τιμᾷ μάλιστα ἡ γνωριμία του.

Ἐπεὶ δὲ συγχρόνως, καθόσον ὁ γάμος εἶναι τῆς τύχης, ἐγένοντο πλείστα ὅσα συνοικέσια μέχρι τευδε μεταξὺ ξένων καὶ Ἑλληνίδων, αἵτινες νῦν τυχούσιν ἐν τούτοις πλησίον των ὡς καὶ αἱ λαβοῦσαι Ἑλλήνας—ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν συμπέσει ἐπισκέπτης οἰκογενεῖας ἀλλοδαπὸς νὰ κάμῃ διαβήματα ἐκ συμπαθείας πρὸς ἀδελφὴν, θυγατέρα, ἀνεψιὰν ἢ ἄλλην συγγενῆ—ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φανῇ ἀπότομος καὶ ἄγριος, διότι καταστρέφων οὕτω, ἐκθέτει τὴν συμπαιθουμένην, ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ δεῖξῃ παντελῆ ἀγνοίαν καὶ ἐὰν μὲν διὰ τὸν ἐπισκέπτην ξένον, ὡς ἐκ τοῦ ἀρεστοῦ τρόπου του, ἀφ' ἧς τὸν ἐγνώρισε καὶ τῆς ἐν γένει σεμπεριφορᾶς του ἐσχημάτισεν ἐκτίμησιν τινα καὶ ἡ συνειδησίς του δὲν ἀποκορύβει τὴν ἔνωσιν, νὰ δώσῃ ἐντολὴν εἰς ἐμπειπιστευμένους φίλους του, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὁ ἱδιος, νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὸν ξένον, καὶ ἀνκλόγως τῶν πληροφοριῶν κατόπιν ν' ἀποφασίσῃ ἐν ἐναντίᾳ δὲ καθ' ἣν ἀδὲν τοῦ γιομίσῃ τὸ μάτι νὰ συμβουλευσῇ τὴν οἰκογένειάν του, ὅπως ἐλαττώσῃ ἐπαισθητῶς τὴν περιποίησιν κατὰ τὴν δεξιῶσιν τοῦ ξένου, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λείψῃ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀδρότης, ὥς οὐ βαθμηδὸν τὸν μακρύνῃ εὐφύμως.

Θ. Γ. Κυλοκοτρώνης.

- Τότε ἐδῶ δὲν μᾶς ἀκούει κανεὶς, λέγε.
- Ἐέρεις τίποτα;
- Ὁχι.
- Μοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ σ' ἀγαπήσω.
- Ἀλήθεια; Καὶ δὲν τὸ κάμεις. Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;
- Σὺ!
- Μπᾶ!
- Ναί, μὰ τὸ μ. π. ἀποῦ λές. Ἐλένη σ' ἀγαπᾷ.
- Τί ἄσχημα ποῦ τὸ 'λές; ὦ, ὦ, ἄσχημος ποῦ εἶσαι!..
- Ἐλένη, νὰ, μὰ τὸν ἀνδριᾶδην θεὸν, θὰ σὲ στρυμώξω καμμιά ὥρα καὶ νὰ μὲ ἀποφεύγῃς.
- Ἐτρελάθης;
- Γιὰ σένα; Μάλιστα.
- Οὐφ ἀηδίας! Μήπως μέθυσε πρῶτ' πρῶτ;
- Εἶμαι, κυρία μου, στὰ σωστά μου.
- Κυρία σου ἀκόμη δὲν ἔγινε.
- Σὲ κάμω ὅτι ὥρα θέλεις...
- Εἶσαι ἄχρετος.
- Ἐγὼ; Χρηστογηθέστατος τούναντιόν. Ἄκουσε, Ἐλένη, μὰ τὸν θεὸ, δὲν σὲ κοροϊδεύω, ἔχεις κάτι μαγουλάκια, ποῦ ἔτσι μοῦρχειται, νὰ σ' ἀρπάξω νὰ στὰ δαγκάσω καὶ νὰ στὰ φάγω. Μάτια μου, Μπάτσ'.
- Φαντασθῆτε τὴν ἀναίδειάν μου, νὰ τὴν ἀρπάξω μέσα στὸν δρόμο καὶ νὰ τὴν φιλήσω, ἀλλὰ δὲν τὴν φίλησα,

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἐν Παρισίοις ἀπειλεῖται ἀπεργία ἀστυνομικῶν κλητῆρων, ἐὰν δὲν αὐξηθῇ ὁ μισθὸς ἐκάστου κατὰ ἑκατὸν φρ. τὸν μῆνα. Ἐδῶ ὅμως ἔχομεν ἀπεργίαν βουλευτῶν, τῶν κυρίων ἀντιπολιτευομένων μὴ ἐννοούντων νὰ συνέρχωνται τὸ πρῶτ. Μεταξὺ τῶσιν νομοσχεδίων παρακαλοῦμεν τὴν κυβέρνησιν νὰ καθυποβάλλῃ καὶ ἐν περὶ πληρωμῆς ἐνὸς δύο ταλλήρων τὴν συνεδρίασιν εἰς ἑκάστον συμπολιτευόμενον, διὰ νὰ δουλεύουνε καὶ τὸ πρῶτ. Εἶναι ἐπὶ τέλους καὶ δίκαιον. Δὲν εἶναι Τάινερ, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος μας Πύργης περὶ ἐαυτοῦ, πρὶν διηρισθῇ πρόξενος.

Ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ Ταχυδρομείου ὑπὸ τὸν Βέλγον ὑπάλληλον καὶ τὸν δραστήριον διευθυντὴν βραίνει ταχύτατα καὶ πρακτικώτατα. Ἡ ὑπηρεσία ἀπλοποιεῖται ἡ τάξις ἐξαπλοῦται πανταχοῦ. δωμάτια δύο καὶ τρία συνενοῦνται εἰς ἓν ἡ οἰκονομικὴ ἀρχὴ τοῦ καταμερισμοῦ τῶν ἔργων ἐφαρμόζεται. Διηρέθῃ εἰς τέσσαρα μεγάλα τμήματα τὸ ταχυδρομεῖον τῶν ἐπιστολῶν. Ἐκάστος τῶν γραμματοκομιστῶν ἔχει τὴν θέσιν του. Μεταξὺ τῆς παραλαβῆς καὶ τῆς παραδόσεως τῶν συστημένων ἡνοίχθῃ σύγκοινωνία. Ἐν γένει δὲ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν καὶ τοῦ νέου νομοσχεδίου, τὰ τοῦ ταχυδρομείου μας—τοῦ κεντρικοῦ τοῦλάχιστον—θ' ἀλλάξουν ὅψιν. Καὶ τότε ὁ Διευθυντὴς θὰ λάβῃ τὴν ράβδον τοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ θὰ περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ τὸν ἐννοήσουν καὶ ἐκεῖ οἱ κύριοι ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται, πολλὰκις ἄγροῖκοι χωρικοί, οἱ πλείστοι πλάσματα βουλευτικά, καὶ ἐννοεῖτε τί πλάσματα!

Ἐπεὶ δὴ τὰ αἰγυπτιακὰ εἶναι τῆς μόδας, ὡς ἀνα-

τῆς πάτησα μιὰ δαγκονιά, ποῦ τῆς ἔκαμα τὸ μαγουλό τῆς κόκκινον σὰν τὸ φλουρί.

Τὴν εἶδες ἐσύ; νὰ τὴν δῶ κ' ἐγώ.

Ἐφυγε. Ἐγένετο ἄφαντος.

Ἀνεληθοῦσα ἐφόρεσε μαγουλίκα, ὅτι τάχα τῆς πονοῦσε τὸ δόντι, γιὰ νὰ μὴ δοῦν στὸ σπῆτι τῆς τῇ δαγκονιά.

Ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε τέλος, εἶχε προκύψει τοῦ παραθύρου γελῶσα καὶ σιγαλῇ τῇ φωνῇ λέγουσα:

— Ἄλλοῦ ὁ λόγος κ' ἄλλοῦ τὸ θάμα.

Ἐστρεψα. Τὴν εἶδα. Ἐδάγκωσα τὸν δάκτυλόν μου, ἔτριξα τὰ δόντια μου καὶ ἀπῆλθον λέγων, βλοσυρὸν πρὸς αὐτὴν ρίπτων βλέμμα:

— Δὲν θὰ μοῦ πέσης στὰ χέρια; Τότε λογαριάζομεθα.

— Μὴ φᾶς!

— Ἀχ τί νὰ σοῦ κάνω...

— Ἀμ δέ!

Μὲ κορόιδευε, τὸ παλαιοκόριτσο, γιατί 'ταν στὰ ψηλᾶ.

(ἔπεται συνέχεις).

Ἡ ἀληθινὸς ἄνθρωπος